A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2017. december 14.* [i]

„Közszolgálat – Tisztviselők – Előléptetés – 2015. évi előléptetési időszak – A felperes AD 10 besorolási fokozatba 2015. július 1-jei hatállyal történő előléptetését mellőző határozat – Intézményközi áthelyezés – Időarányosságon alapuló rendszer – Az érdemek összehasonlító vizsgálata – A személyzeti szabályzat 45. cikke – Felelősség”

A T-21/17. sz. ügyben,

RL, az Európai Parlament tisztviselője (képviselik: C. Bernard-Glanz és A. Tymen ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Bírósága** (képviselik: J. Inghelram és V. Hanley-Emilsson, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

az egyrészt a felperes 2015. július 1-jétől való előléptetését megtagadó, az Európai Unió Bírósága által 2016. május 11-én hozott határozat megsemmisítése, másrészt a felperes által állítólag elszenvedett kár megtérítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök (előadó), K. Kowalik–Bańczyk és C. Mac Eochaidh bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 45. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az előléptetésről a 6. cikk (2) bekezdésére figyelemmel a kinevezésre jogosult hatóság határoz. A tisztviselők csak akkor léptethetők elő a következő magasabb besorolási fokozatba, ha az I. melléklet A. szakaszában felsorolt álláshelytípusoknak megfelelő álláshelyet töltenek be, kivéve a 4. cikkben és a 29. cikk (1) bekezdésében meghatározott eljárás alkalmazása esetén. Az előléptetés a tisztviselőnek

* Az eljárás nyelve: francia.

azon besorolási csoport következő magasabb besorolási fokozatába történő kinevezésével történik, amelybe a tisztviselő tartozik. Az előléptetés kizárólag olyan tisztviselők közüli választással történhet, akik besorolási fokozatukban minimum két évet letöltöttek, az előléptetésre alkalmas tisztviselők érdemei összehasonlításának figyelembevétele után. Az érdemek összehasonlításakor a kinevezésre jogosult hatóság különösen figyelembe veszi a tisztviselőről készült értékelő jelentéseket, a nyelvek használatát feladatai végrehajtása során azon nyelveken kívül, amelyek alapos ismeretét a 28. cikk f) pontjával összhangban bizonyította, és – adott esetben – az általa viselt felelősség szintjét.

[…]”

2 Az Európai Unió Bíróságának az előléptetésekre vonatkozó, 2005. október 19-i határozatához mellékelt, – előléptetés esetén figyelembe veendő – előléptetésre vonatkozó utasítások (a továbbiakban: előléptetésre vonatkozó utasítások) értelmében a tisztviselőknek szokásosan a referenciaküszöböt elérő előléptetési pontszámmal kell rendelkezniük (3. pont).

3 Az előléptetésre vonatkozó utasítások 4. pontja szerint a tisztviselők minden, érintett besorolási fokozatban eltöltött év során 0 és 3 közé eső előléptetési pontot kapnak. Ha valaki nem kap pontot, az pillanatnyilag felfüggesztett előmenetelnek, 1 pont lassú előmenetelnek, 2 pont rendes előmenetelnek, 3 pont pedig gyors előmenetelnek felel meg.

4 Szintén az előléptetésre vonatkozó utasítások szerint az előléptetési pontokat minden évben annak az igazgatóságnak az igazgatója ítéli oda, ahova a tisztviselő tartozik, ez utóbbi érdemei és alapvetően az értékelő jelentése alapján (5. pont), az igazgató pedig évente minden besorolási fokozatra megállapítja az igazgatóságához tartozó azon tisztviselők listáját, akik elérték a referenciaküszöböt (7. pont).

5 Végül az előléptetésre vonatkozó utasítások 8. pontja értelmében a listákat közzéteszik és eljuttatják az előléptetési vegyes bizottsághoz, amely besorolási fokozatonként elvégzi az összes előléptethető tisztviselő érdemeinek összehasonlító vizsgálatát, figyelembe véve a kapott előléptetési pontokat és ellenőrizve azoknak az értékelő jelentésekkel való összhangját. E munkálatok végén a bizottság besorolási fokozatonként elkészíti az előléptetésre javasolt tisztviselők listáját, megjelölve a prioritási sorrendet. E listát döntéshozatal céljából a kinevezésre jogosult hatósághoz küldik meg.

6 Az Európai Unió Bíróságának előléptetési rendszerében a kapott pontszámok vizsgálatát általában az érintettnek az adott év január 1-jei helyzete alapján végezték el. Mindazonáltal a 2004. május 1-jétől bizonyos besorolási fokozatokba felvett tisztviselők javára a 2006., 2007. és 2008. évi előléptetési időszak során bevezettek egy külön intézkedést, amely értelmében az összegyűjtött pontokat nem csak az adott év január 1-jén, hanem az év minden hónapjának első napján is vizsgálták (a továbbiakban: időarányosságon alapuló intézkedés).

7 Az időarányosságon alapuló intézkedés hatályát 2009-ben kiterjesztették a többi besorolási fokozatra is. Konkrétabban az Európai Unió Bíróságának adminisztrációja és a European Public Service Union (Union pour le service public européen) közötti, az Európai Unió Bíróságán hatályban lévő előléptetési rendszerről tartott egyeztetési eljárás 2009. október 27-i állásfoglalásának 6. pontja értelmében az időarányosságon alapuló intézkedés alapján az előléptetés szempontjából figyelembe veendő pontszámokat úgy kell kiszámítani, hogy „az N-1 év december 31-én meglévő összegyűjtött pontokhoz […] N év minden egyes hónapjának 1. napján hozzá kell adni két pont tizenketted részét, vagy ha a tisztviselő az N-1 évre kevesebb mint két pontot kapott, a ténylegesen megítélt pontok tizenketted részét”.

8 A 2015. évi előléptetési időszaktól az időarányosságon alapuló intézkedést kiterjesztették az AST 8 és AD 11 besorolási fokozatokig minden előléptetésre az érintett tisztviselők felvételi időpontjától függetlenül (az Európai Unió Bíróságának adminisztrációja és a European Public Service Union – Cour de justice közötti, az előléptetési rendszer működéséről tartott egyeztetési eljárás 2015. július 22-i állásfoglalásának 1. pontja).

A jogvita előzményei

9 A felperes RL 2004. október 1-jén ideiglenes alkalmazottként lépett az Európai Unió Bíróságának szolgálatába. 2006. március 1-jén nevezték ki tisztviselővé.

10 2015. március 16-án a felperest áthelyezték az Európai Parlamentbe. Ezen áthelyezéskor az AD 9 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába sorolták be.

11 2015. július 8-i határozatával a kinevezésre jogosult hatóság az AD 9 besorolási fokozatba tartozó tisztviselőkre a 2015. évi előléptetési időszakban az AD 10 besorolási fokozatba történő előléptetés céljából alkalmazandó referenciaküszöböt 8 pontban határozta meg.

12 A felperest kérelmére 2015. december 7-én arról tájékoztatta az Európai Unió Bírósága, hogy 2014. évre egyetlen előléptetési pontot sem kapott.

13 2015. december 11-i levelében a felperes vitatta a 2014. évre számára előléptetési pontot oda nem ítélő határozatot, és kérte 2,5–3 pont ugyanezen évre való odaítélését. 2016. február 10-én egyébiránt panaszt nyújtott be a 2014. évre számára előléptetési pontot oda nem ítélő határozattal, valamint 2015. évben az előléptetését mellőző határozattal szemben.

14 2016. március 4-i határozatával az Európai Unió Bíróságának hivatalvezetője kinevezésre jogosult hatóságként az előléptetési bizottság véleményének megfelelően 2,5 előléptetési pontot ítélt oda a felperesnek 2014. évre.

15 2016. március 15-i levelében a felperes ezen előléptetési pontok odaítélésére tekintettel kérte az előléptetését megtagadó határozat felülvizsgálatát.

16 2016. április 7-i véleményében az előléptetési bizottság azt javasolta a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy a felperes előléptetését mellőző határozatát erősítse meg, mivel az érintett ezen új előléptetési pontokat és az időarányosságon alapuló intézkedésből eredő pontokat figyelembe véve az előléptethető tisztviselők listájára való felkerüléshez szükséges, 8 pontban meghatározott referenciaküszöböt csupán 2015. július 1-jén, a Parlamenthez való 2015. március 16-i áthelyezését követő időpontban érte el.

17 A felperessel 2016. május 20-án közölt 2016. május 11-i határozatával a kinevezésre jogosult hatóság úgy döntött, hogy nem lépteti elő a felperest a 2015. évben, azon okoknál fogva, amelyek az előléptetési bizottság határozathoz mellékelt véleményében szerepeltek (a továbbiakban: megtámadott határozat).

18 2016. július 13-án az Európai Unió Bíróságának panaszok elbírálásával megbízott bizottsága egyébként úgy döntött, hogy a felperes 2016. február 10-i panaszáról már nem szükséges határozni, mivel az tárgytalanná vált az előléptetési pontok 2014. évre a felperesnek való odaítélését és a megtámadott határozatot követően, amely e pontok odaítélése ellenére újra megtagadta a felperes előléptetését.

19 2016. július 22-én a felperes a megtámadott határozattal szemben panaszt nyújtott be, amelyet 2016. október 6-án elutasítottak (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat). A panaszt elutasító határozatot ugyanezen a napon kézbesítették az érintettnek.

20 A Parlament 2016. október 25-i határozatában a felperest visszamenőleges hatállyal, 2016. január 1-jétől előléptette az AD 10 besorolási fokozat 1. fizetési fokozatába.

Az eljárás és a felek kérelmei

21 A Törvényszék Hivatalához 2017. január 13-án benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.

22 A felperes a Törvényszék eljárási szabályzatának 66. cikke alapján kérelemmel fordult a Törvényszékhez, amely a jelen ítélet nyilvános változatából kitakarta a felperes nevét és egyéb, őt érintő adatokat.

23 Tekintve, hogy a felek nem kérték tárgyalás megtartását az eljárási szabályzat 106. cikkének (1) bekezdése alapján, a Törvényszék (kilencedik tanács), mivel úgy vélte, hogy az ügy iratai alapján elegendő információval rendelkezik, úgy határozott, hogy a keresetről az eljárási szabályzat 106. cikkének (3) bekezdése értelmében az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

24 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, valamint – amennyiben szükséges – a panaszát elutasító határozatot;

– kötelezze az Európai Unió Bíróságát az okozott anyagi kár megtérítésére.

– az Európai Unió Bíróságát kötelezze a költségek viselésére.

25 Az Európai Unió Bírósága azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelemről

26 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a formálisan valamely panaszt elutasító határozat ellen irányuló megsemmisítés iránti kérelem magában foglalja azon aktusnak a Közszolgálati Törvényszék előtti megtámadását, amellyel szemben a panaszt benyújtották, amennyiben e határozat önmagában nem rendelkezik önálló tartalommal (1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 8. pont; 2006. április 6-i Camós Grau kontra Bizottság ítélet, T-309/03, EU:T:2006:110, 43. pont). Mivel a panaszt elutasító határozat a jelen ügyben nem rendelkezik önálló tartalommal, hiszen lényegében mindössze megerősíti a megtámadott határozatot, a keresetet úgy kell tekinteni, hogy a megtámadott határozat ellen irányul.

27 A felperes két jogalapot hoz fel a megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására. Az első a személyzeti szabályzat 45. cikkének megsértésén, a második pedig az egyenlő bánásmód elvének és az európai közszolgálat egységessége elvének megsértésén alapul.

A személyzeti szabályzat 45. cikkének megsértésére alapított jogalapról

28 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozatot a személyzeti szabályzat 45. cikkének megsértésével hozták, ahogy azt az ítélkezési gyakorlat értelmezi és az Európai Unió Bíróságának belső előléptetési szabályai végrehajtják.

29 A felperes kifejti, hogy ezen ítélkezési gyakorlatból és belső szabályokból következik, hogy ha valamely tisztviselő előléptethető abban az évben, amely során egyik intézményből másikba helyezik át, a hatáskörrel rendelkező kinevezésre jogosult hatóság az eredeti intézmény kinevezésre jogosult hatósága, és az alkalmazandó előléptetési rendszer az ezen intézmény által megállapított rendszer, akkor is, ha e tisztviselőt a másik intézménybe az esetleges előléptetése hatálybalépését megelőzően helyezik át. Ebből a jelen ügyben az következik, hogy a felperes 2015. július 1-jén érte el az előléptetési küszöböt, és az Európai Unió Bíróságának őt ezen időponttól kezdve kellett volna előléptetnie, annak ellenére, hogy 2015. március 16-án áthelyezték az Parlamentbe.

30 A felperes hozzáteszi, hogy a 2015. március 16. óta elvileg gyűjtött előléptetési pontok figyelembevétele nem egyenlő az érdemeinek a parlamentbeli új kollégái érdemeivel való összehasonlításával, ezért az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel. Az Európai Unió Bíróságánál létrehozott, az időarányosságon alapuló intézkedést magában foglaló előléptetési rendszer ugyanis lehetővé teszi az előléptetési év során gyűjtött előléptetési pontok figyelembevételét, amelyeket kizárólag az előléptetési évet megelőző évben már odaítélt előléptetési pontok alapján ítélnek oda, amelynek során a felperes az Európai Unió Bíróságán volt tisztviselő, így érdemeit ugyanezen intézmény többi tisztviselőinek érdemeivel hasonlították össze.

31 Az Európai Unió Bírósága először is hangsúlyozza, hogy a felperes nem vitatja a jelen ügyben a személyzeti szabályzat 45. cikkére tekintettel alkalmazott előléptetési rendszer jogszerűségét. Arra is emlékeztet, hogy a személyzeti szabályzat nem biztosít előléptetéshez való jogot, még azon tisztviselők számára sem, akik az előléptetéshez szükséges valamennyi feltételnek megfelelnek. Az Európai Unió Bírósága hozzáteszi, hogy a kinevezésre jogosult hatóságtól annak megkövetelése, hogy az áthelyezett tisztviselőnek az áthelyezését követően előléptetési pontokat ítéljen oda, a kinevezésre jogosult hatóságtól annak megkövetelésével egyenértékű, hogy az áthelyezést követően továbbra is végezze el az érdemek összehasonlító vizsgálatát, ami nem felelne meg sem a belső előléptetési szabályainak, sem pedig az ítélkezési gyakorlatnak. A viszonválaszában kifejti, hogy az időarányosságon alapuló intézkedés olyan jogi fikció, amely szerint a kizárólag az előléptetési időszakban mutatott érdemek az ugyanezen időszakban elvégzett összehasonlító vizsgálat keretében figyelembe vett előléptetési pontokban nyilvánulnak meg. Az Európai Unió Bírósága végül úgy véli, elfogadhatatlan az első alkalommal a válaszban felvetett azon érv, miszerint egyetlen érdempontot sem ítéltek oda a felperesnek a 2015. január 1-je és március 16-a közötti időszakra.

32 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a felek között egyetértés van a felperes 2015. évi előléptetési időszakban való előléptetésével kapcsolatos döntésre hatáskörrel rendelkező intézményt illetően, vagyis a jelen ügyben az Európai Unió Bírósága, a felperes eredeti intézménye.

33 Az állandó ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy személyzeti szabályzat 45. cikkében szereplő követelményeknek megfelelően, ha valamely tisztviselő előléptethetővé válik abban az évben, amelyben egyik intézményből a másikba helyezik át, az előléptetésével kapcsolatos döntésre vonatkozó hatáskörrel az eredeti intézményének kinevezésre jogosult hatósága rendelkezik (2011. június 28-i Mora Carrasco és társai kontra Parlament ítélet, F-128/10, EU:F:2011:96, 39. pont; 2011. július 5-i Alari kontra Parlament végzés, F-38/11, EU:F:2011:103, 31. pont; 2013. december 12-i Debaty kontra Tanács végzés, F-47/13, EU:F:2013:215, 22. pont).

34 A felek abban is egyetértenek, hogy az Európai Unió Bírósága által alkalmazandó előléptetési rendszer a saját előléptetési rendszere, ahogy azt a fenti 2–8. pontban hivatkozott belső rendelkezések megállapítják, és amelynek jogszerűségét a felperes végeredményben nem vitatja.

35 Meg kell ugyanis állapítani, hogy az eredeti intézmény kinevezésre jogosult hatóságának arra vonatkozó hatásköréből, hogy döntsön a tisztviselő előmeneteléről abban az évben, amely során áthelyezték, és e hatáskör alapjából – amely az ugyanazon intézményben az összehasonlításkor kolléga tisztviselők érdemeinek szükségképpeni összehasonlítása – feltétlenül következik (lásd ebben az értelemben: 2011. június 28-i Mora Carrasco és társai kontra Parlament ítélet, F-128/10, EU:F:2011:96, 35. pont; 2011.

július 5-i Alari kontra Parlament végzés, F-38/11, EU:F:2011:103, 27. pont), hogy az érintett eredeti intézmény a saját előléptetési rendszerét alkalmazza. Egyébiránt megállapítható, hogy az eredeti intézmény előléptetési rendszerének alkalmazásában az igazgatási vezetőinek kollégiuma is megegyezett a 2011. november 30-i állásfoglalásában. Az említett állásfoglalásból – anélkül, hogy a jelen ügyben határozni kellene annak kötelező erejéről, amely a felek között vita tárgyát képezi – ugyanis kiderül, hogy „az előléptetés hatálybalépésének időpontja az eredeti intézmény előléptetési rendszeréből következik”, ami maga után vonja, hogy ezen időpontot az említett rendszer alapján kell meghatározni.

36 A felek ezzel szemben nem értenek egyet az Európai Unió Bírósága előléptetési rendszerének és különösen az időarányosságon alapuló intézkedésnek a jelen ügyben való alkalmazását illetően.

37 E tekintetben meg kell jegyezni először is, hogy az intézményközi áthelyezés esetében való előléptetésre vonatkozó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az áthelyezett tisztviselők érdemeit azon tisztviselők érdemeivel kell összehasonlítani, akik még az áthelyezésüket megelőzően a kollégáik voltak. Annak eldöntéséhez ugyanis, hogy a tisztviselőt elő kell-e léptetni N év január 1-jére visszamenőleges hatállyal, a kinevezésre jogosult hatóság gyakorlatilag csak a tisztviselők korábbi, különösen az N-1 év alatt szerzett érdemeinek összehasonlító vizsgálatát végezheti el, figyelemmel az e tisztviselőknek az N-1 év és azt megelőző években nyújtott teljesítményét értékelő jelentésére (2011. június 28-i Mora Carrasco és társai kontra Parlament ítélet, F-128/10, EU:F:2011:96, 35. pont; 2011. július 5-i Alari kontra Parlament végzés, F-38/11, EU:F:2011:103, 27. pont; 2013. december 12-i Debaty kontra Tanács végzés, F-47/13, EU:F:2013:215, 23. pont).

38 Ezen ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy az előléptetést visszaható hatállyal döntik el, úgy, hogy akkor lépjen hatályba, amikor az érintett tisztviselő az előléptetéséről való döntésre hatáskörrel rendelkező intézményhez tartozott. Ugyanis, mivel az előléptetés a szóban forgó besorolási fokozatnak megfelelő költségvetési források rendelkezésre állását feltételezi, és a személyzeti szabályzat 6. cikke értelmében minden intézmény önállóan határozza meg az álláshelyeinek számát és ugyanígy a betöltetlen álláshelyek listáját (lásd ebben az értelemben: 2011. június 28-i Mora Carrasco és társai kontra Parlament ítélet, F-128/10, EU:F:2011:96, 37. pont), az előléptetésről való döntésre hatáskörrel rendelkező intézmény az érintett tisztviselőt csak abban az időpontban léptetheti elő, amikor azt egy betöltetlen álláshelyére be tudja osztani, vagyis azon időszak alatt, amikor e tisztviselő az említett intézményhez tartozik.

39 Másodsorban hangsúlyozni kell, hogy az ezen ítélkezési gyakorlat alapjául szolgáló ügyek tárgyát képező előléptetési rendszerekkel ellentétben az Európai Unió Bíróságának az előléptetési rendszere az időarányosságon alapuló intézkedés értelmében úgy rendelkezik, hogy az előléptetés nem csak január 1-jén, hanem az N évet követő hónapok közül bármely hónap első napján is lehetséges, és hogy az N év során való előléptetés érdekében figyelembe veszik az N-1 és az N évben odaítélt pontokat is.

40 Mindazonáltal rá kell mutatni, hogy az N év során megítélt pontok, függetlenül attól, hogy – amint azt az Európai Unió Bírósága állítja – az érdemek N évre vonatkozó összehasonlító vizsgálatához tartoznak, vagy – amint azt a felperes állítja – az érdemek N-1 év vonatkozásában elvégzett összehasonlításának fiktív kivetítéséből erednek, csupán addig ítélhetők oda, amíg az érintett tisztviselő az érdemek összehasonlító vizsgálatára, és így az előléptetésről való döntésre hatáskörrel rendelkező intézményhez tartozik. Ugyanis, mivel e pontok odaítélése – az előléptetési vegyes bizottság és a kinevezésre jogosult hatóság későbbi fellépéséhez hasonlóan – N év előléptetési eljárásba illeszkedik (lásd ebben az értelemben: 2016. június 28-i Kotula kontra Bizottság ítélet, F-118/15, EU:F:2016:138, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), az érintett tisztviselő előléptetési időpontjának meghatározása érdekében e pontokat csupán addig lehet odaítélni, amíg az intézmény hatáskörrel rendelkezik a felperes érdemeinek és az említett intézményben dolgozó kollégái érdemeinek összehasonlítására, és előléptetheti őt, vagyis a jelen ügyben a felperes Parlamenthez való áthelyezéséig.

41 A jelen jogvitában az Európai Unió Bírósága tehát jogosan tagadta meg, hogy a felperesnek a 2015. évi előléptetési időszakra a Parlamenthez való 2015. március 16-i áthelyezését követően pontokat ítéljen oda.

42 Ezzel az Európai Unió Bírósága nem sértette meg az időarányosságon alapuló intézkedés által követett célok közül azt, amelyet a felperes hangsúlyoz, és amely a tisztviselők közötti legnagyobb egyenlő bánásmód biztosítására irányul, lecsökkentve az előléptetési küszöb elérési időpontjának véletlenszerű hatását. A szóban forgó egyenlő bánásmód az előléptetési küszöböt az előléptetési év január 1-jén elérő tisztviselőkre és ugyanezen intézménynek a küszöböt később elérő tisztviselőire, nem pedig az intézményben maradó és áthelyezett tisztviselőkre vonatkozik.

43 Egyébiránt az időarányosságon alapuló intézkedésnek az Európai Unió Bírósága általi jelen ügyben való alkalmazását erősíti meg a 2013. december 12-i Debaty kontra Tanács végzés (F-47/13, EU:F:2013:215). Kétségkívül – ahogy azt a felperes helytállóan kiemeli – az áthelyezésének az előléptetési időszak folyamán való bekövetkezése megkülönbözteti a helyzetét a 2013. december 12-i Debaty kontra Tanács végzés (F-47/13, EU:F:2013:215) alapjául szolgáló ügy felperesének helyzetétől. Ebben az ügyben ugyanis a felperest 2011-ben, a 2012. év kezdete előtt – amikor előléptetésre számíthatott – helyezték át másik intézménybe. Ellentétben azonban azzal, amit a felperes állít, az e végzésben szereplő megfontolások relevánsak a jelen ügyben, mivel az Európai Unió Közszolgálati Törvényszéke abban lényegében megállapította – úgy, mint az Európai Unió Bírósága a megtámadott határozatban –, hogy az áthelyezés időpontja meghatározta az előléptetésről való döntésre hatáskörrel rendelkező intézményt, és ezzel párhuzamosan azon tisztviselőket is, akikkel az érintett tisztviselőt az előléptetés során össze kellett hasonlítani, valamint azt az időpontot, amikor az előléptetésre sor kerülhetett, vagyis amikor a tisztviselő a hatáskörrel rendelkező intézményhez tartozott (2013. december 12-i Debaty kontra Tanács végzés, F-47/13, EU:F:2013:215, 23. és 24. pont).

44 A fentiek összességéből az következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani, és nem kell határozni az Európai Unió Bíróságának az első alkalommal a válaszban felvetett érv elfogadhatóságát érintő kifogásáról, amely érv szerint a felperesnek egyetlen pontot sem ítéltek oda a 2015. január 1-je és március 16-a közötti időszakra. Ugyanis, mivel az első jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy az Európai Unió Bírósága 2015. március 16. után nem volt köteles a felperesnek pontokat odaítélni, a 2015. január 1-je és március 16-a közötti időszakra odaítélt pontok nem tették volna számára lehetővé az előléptetési küszöb elérését, így mindenesetre ezen érvet mint hatástalant el kell utasítani.

A második, az egyenlő bánásmód elvének és az európai közszolgálat egységessége elvének megsértésére alapított jogalapról

45 A felperes elsőként azt állítja, hogy az Európai Unió Bírósága az előléptetése megtagadásával valójában felfüggesztette a 2015. évi előléptetési időszakban való részvételét, a Parlamentbe való áthelyezése miatt, és ezzel megsértette az európai közszolgálat egységességének elvét és a szakmai előmenetelre való lehetőségét. Másodszor kifejti, hogy az előléptetés e megtagadása megsértette az egyenlő bánásmód elvét is, mivel kizárólag ezen áthelyezés miatt őt a kollégáiétól eltérő bánásmódban részesítették, miközben az áthelyezését megelőző évben ugyanolyan helyzetben volt, mint ők.

46 Az Európai Unió Bírósága először is azt állítja, hogy az európai közszolgálat egységességének elve nem vonja maga után azt, hogy az intézmények a mérlegelési jogkörüket ugyanúgy kötelesek gyakorolni, és annak nem lehet az a következménye, hogy az intézmény az előléptetések területén a személyzeti szabályzat 45. cikkét sértő határozatokat köteles hozni. Másodszor hangsúlyozza, hogy mivel a személyzeti szabályzat 45. cikkében foglalt, az érdemek összehasonlító vizsgálatának elvégzésére vonatkozó kötelezettség az egyenlő bánásmód elvének kifejeződése, a személyzeti szabályzat 45. cikkének megsértésére alapított jogalap elutasításának az egyenlő bánásmód elvének megsértésén

alapuló kifogás elutasításához kell vezetnie. Hozzáteszi, hogy bár a felperes helyzete 2014-ben megegyezett az intézménybeli kollégáinak helyzetével, 2015-ben az alapvetően különbözött a Parlamenthez való áthelyezése miatt.

47 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlata szerint az egyenlő bánásmód általános elve megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (2008. október 9-i Chetcuti kontra Bizottság ítélet, C-16/07 P, EU:C:2008:549, 40. pont; 1994. február 9-i Lacruz Bassols kontra Bíróság ítélet, T-109/92, EU:T:1994:16, 87. pont).

48 Az is állandó ítélkezési gyakorlat, hogy az érdemek személyzeti szabályzat 45. cikkében foglalt összehasonlító vizsgálata az egyenlő bánásmód elvének kifejeződése (lásd 2015. október 8-i Nieminen kontra Tanács végzés, T-464/14 P, EU:T:2015:787, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy ezen elvet nem sértették meg, figyelembe véve, hogy 2015-ben a felperes és az Európai Unió Bírósága többi, az előléptetést megelőző összehasonlító vizsgálat tárgyát képező tisztviselőinek helyzete eltért. E tisztviselőktől eltérően ugyanis a felperest az érintett előléptetési időszak folyamán áthelyezték egy másik intézménybe. Így az Európai Unió Bírósága által a felperes érdemeinek és ugyanezen intézménybeli kollégái érdemeinek összehasonlító vizsgálatához és az előléptetési pontok odaítéléséhez figyelembe vett időszak 2015-ben csak a 2015. január 1-je és március 15-e közötti időszakra korlátozódhatott. Nem lényeges tehát, hogy – amint azt a felperes állítja – ő ugyanolyan helyzetben volt, mint az Európai Unió Bíróságán 2014-ben szintén tisztviselő kollégái, és ez annál is inkább így van, mivel a felperes egyáltalán nem állítja, hogy hátrányos megkülönböztetés érte az előléptetési pontok 2014. évre vonatkozó odaítélése során. Az áthelyezés időpontjának intézmények általi meghatározása önkényességének és a hatáskörrel való visszaélésnek a veszélyére vonatkozó állításra válaszul hozzá lehet tenni, hogy e veszély egyáltalán nincs alátámasztva, és azt mindenesetre nagymértékben korlátozza az időarányosságon alapuló intézkedés, valamint az, hogy az áthelyezés kezdeményezése a tisztviselőtől ered, és az érintett két intézményeknek közös megegyezésre kell jutnia az áthelyezés időpontjának meghatározásához.

50 Az intézményközi áthelyezésen alapuló eltérő bánásmódból az sem következik, hogy sérül az európai közszolgálat egységességének elve.

51 Másodsorban ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy kétségtelenül állandó ítélkezési gyakorlat, hogy a közszolgálat egységességének az Amszterdami Szerződés 9. cikke (3) bekezdésében szereplő elve szerint az összes intézmény valamennyi tisztviselője ugyanazon személyzeti szabályzat és így ugyanazon rendelkezések hatálya alá tartozik (lásd ebben az értelemben: 2012. október 11-i Cervelli kontra Bizottság ítélet, T-622/11 P, EU:T:2012:538, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperes azonban – azzal érvelve a jelen ügyben, hogy az intézményközi áthelyezése az egységesség elvének megsértésével a 2015. évi előléptetési időszakban való részvétele felfüggesztéséhez vezetett – nem kifogásolja, hogy az Európai Unió Bírósága a Parlament szabályaitól eltérő szabályokat alkalmazott, sem pedig *a fortiori* hogy e két intézmény különböző belső előléptetési szabályokat fogadott el. Felrója ellenben, hogy az Európai Unió Bírósága nem alkalmazta teljes mértékben a saját szabályait és különösen az időarányosságon alapuló intézkedést, úgy mintha ezen intézmény tisztviselője maradt volna. Érvelésében a felperes tehát nem kifogásolja, hogy az Európai Unió Bírósága nem tartotta tiszteletben az európai közszolgálat egységességének elvét, így az ezen elv megsértésére alapított kifogás nem állja meg a helyét.

52 Hozzá lehet tenni, hogy ugyanez lenne a helyzet, ha ezen érvet úgy kellene értelmezni, hogy azt kifogásolja, az Európai Unió Bírósága őt a Parlamenthez való áthelyezése miatt hátrányosan kezelte.

53 Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis kétségtelenül kitűnik, hogy az intézmények feladata annak biztosítása egyrészt, hogy a mobilitás ne sértse az érintett tisztviselők karrierjének kibontakozását, másrészt pedig, hogy az intézményen belül áthelyezett tisztviselők ne szenvedjenek hátrányt az előléptetési időszak során (lásd ebben az értelemben: 2000. október 3-i Cubero Vermurie kontra Bizottság ítélet, T-187/98, EU:T:2000:225, 68. és 69. pont; 2013. szeptember 18-i Scheidemann kontra Bizottság ítélet, F-76/12, EU:F:2013:132, 29. pont). Ugyanígy megállapítható, hogy a felperes az előléptetési küszöböt 2015. július 1-jén érte volna el, ami lehetővé tette volna számára az előléptethető tisztviselők listájára való felkerülést, ha az Európai Unió Bíróságán maradt volna tisztviselő, és a Parlament csak 2016. január 1-jétől léptette elő az AD 10 besorolási fokozatba.

54 Mindazonáltal egyrészt az európai uniós bíróság több ítéletében hangsúlyozta az egyes intézmények munkáltatóként élvezett önállóságát, és e tekintetben elutasította az európai közszolgálat egységességére alapított érveket. Következésképpen a valamely intézménybe áthelyezett tisztviselő nem hivatkozhat az eredeti intézménye által alkalmazott kedvezőbb előléptetési szabályokkal megegyező előléptetési szabályok alkalmazására annak alátámasztása érdekében, hogy a mobilitása miatt hátrányt szenvedett az előléptetése során (lásd ebben az értelemben 2011. július 5-i V kontra Parlament ítélet, F-46/09, EU:F:2011:101, 135. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Másrészt és mindenesetre a szintén állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a személyzeti szabályzat egyáltalán nem biztosítja az előléptetéshez való jogot, még azon tisztviselők számára sem, akik az előléptetéshez szükséges minden feltételnek megfelelnek (lásd 2005. május 31-i Dionyssopoulou kontra Tanács ítélet, T-284/02, EU:T:2005:188, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd ebben az értelemben 2011. július 14-i Praskevicius kontra Parlament ítélet, F-81/10, EU:F:2011:120, 51. pont). Az előléptetési pontok odaítélése ugyanis nem határozza meg véglegesen az intézmény álláspontját az előléptetési eljárás kimenetele tekintetében, mivel a kinevezésre jogosult hatóságnak továbbra is fennáll a mérlegelési jogköre, és azt nem kötik az igazgató vagy a szervezeti egység vezetője által odaítélt előléptetési pontok, sem a referenciaküszöb, sem az előléptetési vegyes bizottság (az Európai Unió Bíróságának előléptetési rendszerét illetően lásd: 2003. december 11-i Breton kontra Bíróság ítélet, T-323/02, EU:T:2003:340, 48. és 50. pont). Abból, hogy a felperes az Európai Unió Bíróságának tisztviselőjeként 2015. július 1-jén elérte volna az előléptetési küszöböt, nem következik, hogy szükségszerűen jogosult lett volna az ezen időponttól való előléptetésre. Abból az sem következik, hogy az előléptetés késedelmes volt, és így a felperest hátrány érte a mobilitása miatt. Ezért a második jogalapot el kell utasítani.

56 Következésképpen a megsemmisítés iránti kérelmet el kell utasítani.

A kártérítési kérelemről

57 A felperes kéri azon anyagi kára megtérítését, amelyet állítása szerint a megsemmisítés iránti kérelme alátámasztásaként felhozott két jogalap keretében hivatkozott jogsértések miatt érte. Kifejti, hogy az elszenvedett anyagi kár alapvetően azon díjazás közötti különbségnek felel meg, amelyet egyrészt 2015. július 1-je és 2015. december 31-e között kapott volna, ha 2015. július 1-jétől kinevezték volna az AD 10 besorolási fokozatba, másrészt amelyet 2015. július 1-je és 2016. január 1-je – az AD 10 besorolási fokozatba való tényleges kinevezése – között ténylegesen kapott. Kifejti ezenkívül, hogy kétségtelenül az Európai Unió Bíróságának fent említett jogellenes magatartása okozta neki ezt a kárt. A felperes a válaszban hozzáteszi, hogy a 2015. július 1-jére visszamenőleges előléptetését kellene figyelembe venni az AD 10 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába való átkerülése időpontjának meghatározásához.

58 Az Európai Unió Bírósága úgy véli, hogy a felperes kártérítési keresetét el kell utasítani. Először is a felperes nem pontosította a kérelme terjedelmét, hanem mindössze az esetleges megsemmisítést kimondó ítélet állítólagos következményeit írja le. Másodszor el kell utasítani azt a kár jóvátételére irányuló kereseti kérelmet, amely – mint a jelen esetben – a megalapozatlanság miatt elutasítandó,

megsemmisítés iránti kereseti kérelemmel szorosan összefügg. Harmadszor az állított kár nem biztos, mivel a felperes kártérítési kérelmében említett díjazás megítélése valójában az esetleges megsemmisítést kimondó ítéletből az Európai Unió Bírósága által levonandó következtetést jelentené.

59 Emlékeztetni kell arra, hogy a tisztviselő vagy alkalmazott által benyújtott kártérítési kérelem keretében az intézmény jogellenes magatartása miatti szerződésen kívüli felelősség megállapítása több feltétel együttes meglététől függ, amelyek nevezetesen: az intézmény kifogásolt magatartásának jogellenessége, az állítólagos kár bekövetkezése, valamint az említett intézmény magatartása és a hivatkozott kár között fennálló okozati összefüggés. Mivel e feltételek egyike nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a szerződésen kívüli felelősség többi feltételét (1994. június 1-jei Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ítélet, C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42. pont; 2017. május 17-i PG kontra Frontex ítélet, T-583/16, nem tették közzé, EU:T:2017:344, 97. pont).

60 Márpedig az Európai Unió Bírósága nyomán meg kell állapítani, hogy a kártérítési kérelem kizárólag azokon a jogsértéseken alapul, amelyek a megsemmisítés iránti kérelem alátámasztására felhozott két jogalap megalapozottságából erednek. Mivel e jogalapokat a Törvényszék elutasította, a kifogásolt magatartás jogellenességére vonatkozó feltétel nem teljesül, így a kártérítési kérelmet el kell utasítani. Mindenesetre korai jellege miatt el kell azt utasítani még akkor is, ha a jogellenességre vonatkozó feltétel a jelen ügyben teljesülne, mivel a megtámadott határozat e jogellenességből következő megsemmisítése nem vonná maga után azt, hogy a felperesnek joga lenne az előléptetésre (lásd ebben az értelemben: 2017. május 3-i De Nicola kontra EKB végzés, T-71/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:307, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még: fenti 55. pont).

61 Következésképpen a jelen keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az Európai Unió Bírósága kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék RL-t kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. december 14-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg 7. és 9. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.